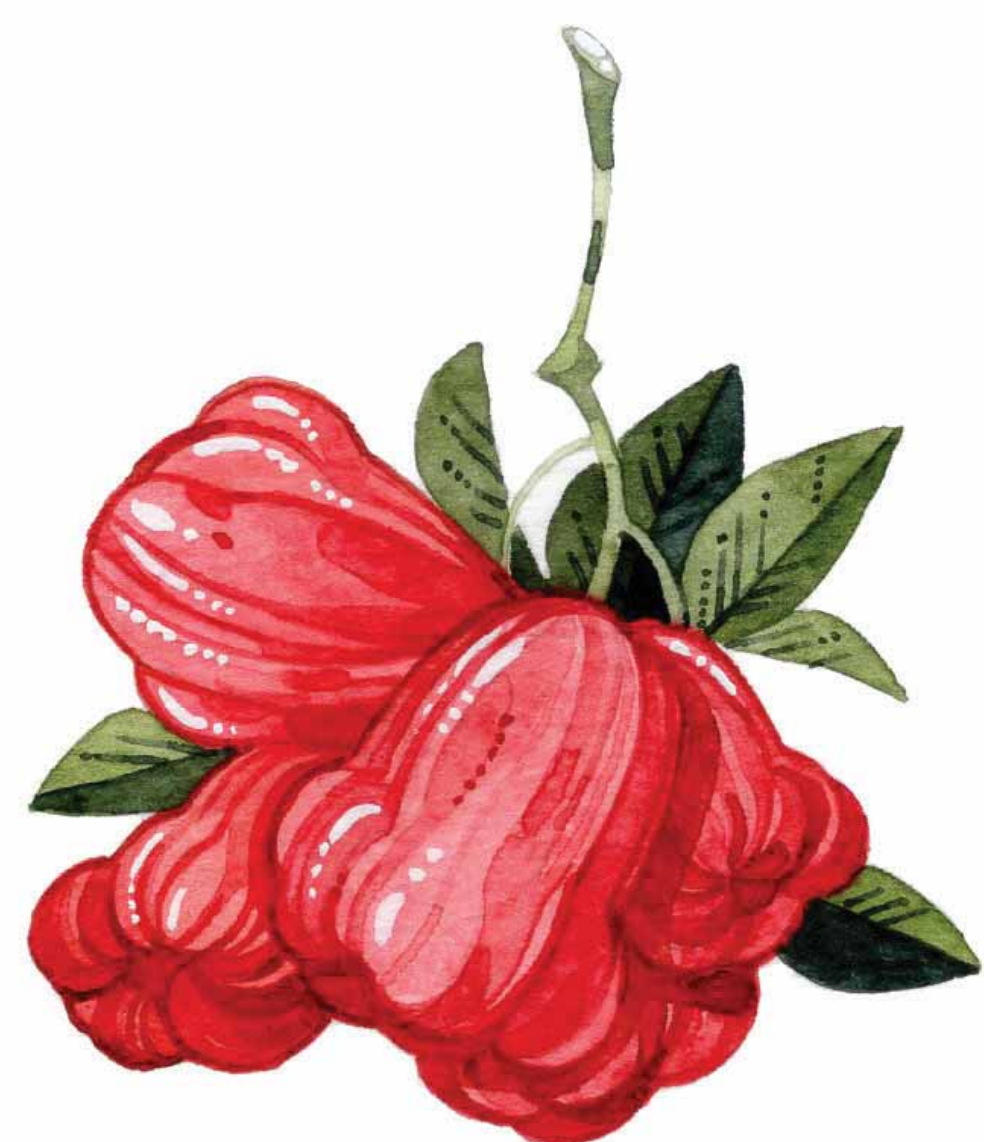

Bí mật khu rừng nhỏ

Đã hơn một tháng kể từ ngày Khánh Cận chuyển đến chung cư Mộc Lan, vậy mà nó vẫn chưa chơi được một người bạn mới nào.

Ngôi nhà trước đây của Khánh Cận cách nơi này đến hơn chục cây số về phía ngoại thành. Những người bạn cũ của nó cũng vậy.

“Rồi con sẽ sớm kết thân với một cậu bé cô bé nào đó thôi!” Ba nói vậy, rất đơn giản, khi thấy nó lo lắng về chuyện bạn bè. Nó thì không nghĩ thế. Bọn trẻ con ở khu chung cư này khó ưa và kiêu kì thế nào ấy, chẳng bù với những đứa bạn ở nhà cũ rất dễ gần và vô tư.

Khánh Cận cảm thấy cô đơn, nhất là trong những buổi chiều nó phải ở nhà một mình như bây giờ. Những quyển sách mới ba mẹ mua nó đã đọc hết, còn tủ sách đem theo từ nhà cũ thì nó thuộc lòng cả rồi. Đang trong kì nghỉ hè nên nó chẳng phải đến trường. Thế là đột nhiên rảnh ơ là rảnh.

Mà với một đứa trẻ như nó, “rảnh ơ là rảnh” đồng nghĩa với “chán ơ là chán”.

Vừa ăn phần cơm mẹ để sẵn trong tủ lạnh và hâm lại cho nóng bằng lò vi ba, Khánh Cận vừa chuyển liên tục các bộ phim hoạt hình trên Netflix. Rồi nó lại rơi vào trạng thái chán nản.

Giá mà mình được đá banh. Chỉ một trận thôi cũng được.

Giống như hồi ở nhà cũ, nó cùng bọn trẻ con quần thảo cái sân đất rộng ơ là rộng mỗi buổi chiều. Nó là chuyên gia sút phạt đền. Không bao giờ thủ môn đoán được hướng sút của nó.

Đá một mình cho đỡ ghiền vậy!

Nó tắt ti vi, lấy trái banh tennis xanh đã sờn lông ra, bắt đầu một trận cầu tưởng tượng ngay giữa phòng khách.

“Chào mừng quý vị và các bạn đến với sân vận động Old Trafford để chứng kiến trận thi đấu trong

khuôn khổ vòng bán kết cúp FA giữa đội Liverpool và chủ nhà Manchester United...” Nó vừa đá banh, vừa liến thoảng tường thuật một mình. Khi những câu từ sinh động nhảy ra khỏi miệng thì cũng là lúc xung quanh nó mọi thứ bắt đầu biến đổi: Giá sách, ghế sofa biến thành những khán đài đầy ắp khán giả, màn hình ti vi trở thành bảng hiện tỉ số, con rô bốt lau nhà chính là trọng tài, và ở kia, hai cánh cửa mở ra ban công chính là cầu môn.

“Sút!”

Nó co chân sút quả banh tennis xanh dội vào một bên cửa.

“Cột dọc đã từ chối bàn thắng của Cristiano Khánh. Nhưng anh đã lao vào sút bồi!”

“Vào!!!”

Banh bay thẳng vô khung thành khi Khánh Cận dùng đầu gối đệm banh và banh bay vèo qua những chấn song lan can.

“Ui! Bóng đã bay khỏi ban công...”

Nó lao ra, nhìn theo trái banh tennis. Đã quá muộn để cứu vãn. Trái banh nhỏ màu xanh lá như thể một chú chim bay khỏi lồng, tự do lao thẳng xuống mặt sân sau, nơi đang vắng hoe người, rồi bật tung tung, văng